

en un institut especialitzat es tornarien uns nois correctes i es convertirien en perfectes «gentlement», cosa que nosaltres podem afirmar per raó dels nostres serveis professionals.

El que sol succeir és que els pares, quan és l'hora, no se'n volen adonar o no hi volen posar esmena.

Tal infant que de petit fa rebequeries de fora de to, tal menut que està sempre massa quiet i passa hores i hores jugant tot sol, tal altre sempre distret, tal altre que té sovint mal de cap, i tants altres que ja grandets es mullen encara al llit o són molt inconstants o sempre cerquen carícies o són generosos amb excés o massa avars o molt gelosos... Es a dir, tots els infants que presenten coses que s'aparten de la manera d'ésser dels demés, han de fer posar en guàrdia els pares i han d'obligar-los a consultar un metge especialitzat; sovint són símptomes d'estats anormals més o menys latents que es desvetllaren un dia i més difícils de guarir i d'obtenir èxits, com més es tardin a tractar.

Les corporacions públiques ja comencen a adonar-se de la necessitat de fer institucions per a deficientes i per a anormals; i a l'estranger els instituts particulars són, a més a més, cosa corrent per a fer l'aprofitament d'homes sotmeten els infants deficientes i anormals a un tractament especial. Entre nosaltres encara és això una novetat, i hauria d'ésser una cosa corrent. És per això que donem nosaltres el crit d'alerta demanant la fundació dels instituts de nois anormals que siguin necessaris i la deguda protecció als pocs que existeixen en l'actualitat.

Dr. CLAUDI BASSOLS

(De *Puericultura*.)